

LETNÍ ZÁCHODNÍK

ANEB PRAKTICKÁ TOALETNÍ KNÍŽKA

99
Kč

LETNÍ ZÁCHODNÍK

ANEŽ PRAKTICKÁ TOALETNÍ KNÍŽKA

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2012

Cover Illustration © Thinkstock

Illustrations © Lubomír Lichý, 2012

ISBN 978-80-7388-666-0

LETNÍ ZÁCHODNÍK

ANEB PRAKTICKÁ TOALETNÍ KNÍŽKA

**POHÁDKY JSOU ZÁBAVNÉ,
OBZVLÁŠŤ KDYŽ JSOU NEMRAVNÉ.**

NESTYDATÁ POHÁDKA POPRVÉ

Statečný Marek

Marek se narodil v kovárně, kde pracoval jeho táta a před ním i děda. Rozumělo se samo sebou, že i z Marka se stane kovář. Ten proti tomu nic neměl, už jako malý rád vysedával v kovárně a byl šťastím bez sebe, když mohl s něčím pomoci. Stal se tedy z něho nejen výborný řemeslník, ale i chlap jako hora se svaly stejně pevnými, jako bylo železo, které nutil s pomocí kovářské výhně k poslušnosti.

Jelikož v kovárně měl stále ještě hlavní slovo táta, který byl v nejlepších chlapeckých letech, napadlo Marka, že by mohl jít do světa na zkušenou, než bude táta jeho pomoc potřebovat a předá mu řemeslo.

Jelikož to tehdy tak dělala většina chlapců, rodiče nic nenamítali, máma mu napekla na cestu buchty, táta mu ukoval železnou hůl, to pro případ, že by ho někdo otravoval a Marek se ho potřeboval zbavit.

Takhle dobře vybavený do světa Marek zvesela vyrazil. Těšil se, protože svět ho neskutečně lákal, už o něm slyšel tolik neuvěřitelných historek, že si některé z nich chtěl ověřit a jiné chtěl prožít na vlastní kůži. Ale především si chtěl užít svobodu, chtěl si užít jiných krajů a také jiných holek, než byly ty od nich z vesnice. Marek byl nejen vyhlášený svalovec, ale také vyhlášený dobyvatel dívčích srdcí, jenomže u nich v malé vsi skoro žádný výběr nebyl. Kromě toho si všechny holky myslely, že po jednom milování někde ve stodole hned bude svatba, a když se k ničemu neměl, urazily se a podruhé mu nedaly. Ale na svatbu Marek ještě nepomýšlel, navíc mu něco říkalo, že jeho nevěsta se u nich ve vsi nenarodila.

První noc přenocoval ve mlýně, kde mu poskytli nocleh za pomoc při mletí zrní, na které jeho majitel velmi spěchal. Markovi šla práce od ruky, a protože ve mlýně pracoval stejně zdatný mládek, byla práce hotová neuvěřitelně rychle. Mlynář je pochválil a mlynářka jim uvařila opravdu dobrou večeři. Králíka kvůli nim upekla, a to už bylo co říct. I mlynář se tomu divil a ještě víc ho překvapilo, když mu jeho choť přinesla džbánky vína, ač jindy měla spoustu řečí kvůli mnohem menšímu množství alkoholu. Žádný div, že po takové dávce mlynář usnul jako špalek, ani si nevšiml, že ho mládek s Markem přenesli od kuchyňského stolu do postele.

Mlynářka mezitím připravila Markovi lůžko v komoře, kde obvykle skladovali zrní k mletí, a jemu to velmi vyhovovalo, krásně to tam totiž vonělo. Byl příjemně unavený, dobře najedený a peřiny voněly levandulí. Vykoupal se tedy v mlýnském náhonu a zavrtal

se do peřin. Ale sotva si je stačil trochu zahřát, zavrzaly dveře jeho komůrky.

„Je tady chladno, jdu ti pomoci se zahřátím peřin,“ ozval se ženský hlas a Marek moc dobře věděl, že patří mlynářce, ostatně ve mlýně ani žádná jiná ženská nebyla. Už při práci po něm pokukovala, a když si svlékl košili, vypadla jí vařečka, kterou zrovna míchala polévku, z ruky.

Mlynářka se nezdržovala žádnými zbytečnými řečmi, přetáhla si přes hlavu noční košili a jelikož kromě ní nic jiného na sobě neměla, rychle vklouzla k Markovi pod peřinu a přitiskla k němu svoje nedočkavé tělo. Marek byl slušně vychován a věděl, že největší urážkou by bylo, kdyby svoji hostitelku odmítl, ale to on ani udělat nechtěl. Nevypadala špatně, byla dobře rostlá, vymydlená, dobře ho nakrmila, byla k němu slušná... a tak se nenechal dvakrát přemlouvat. Jelikož na sobě nic neměl, protože pyžamo si na cestu nepřibalil, hned si pod sebe pohlednou mlynářku položil, a protože jeho tělo bylo v takových případech okamžitě v pohotovosti, udělal to, kvůli čemu mlynářka přišla. Ta měla co dělat, aby nevykřikla nadšením, když si uvědomila, že Marek má nejen krásné velké svaly, ale že je velký i v jiné části těla. Chvěla se mu v náručí a opakovaně ho na sebe strhávala, a on ani jednou nezklamal její očekávání. Ostatně, už jsme řekli, že byl dobře vychovaný.

Marek si zdířil až k ránu, když příjemně unavená mlynářka odběhla, aby se mohl její manžel ráno probudit vedle ní. Poté společně posnídali a Marek se rozloučil. Ale neušel příliš daleko, když ho doho-

nil mladý mlynářský pomocník, jemuž se říkalo mládek, a poprosil ho, zda může jít do světa s ním. Přiznal se mu, že na odchod už dávno pomýšlel, protože už je ze služby v mlýně hodně unavený. Práce je hodně a ještě skoro každou noc musí být připraven na návštěvu mlynářky, která je o hodně mladší než její manžel a ten už nestačí jejím nárokům na lásku.

Marek nebyl proti, Jakub, jak se mladík jmenoval, byl sympatický a on kamaráda na svém putování uvítal. Další noc se oba ubytovali u jakéhosi truhláře. Ten měl pomocníka v jejich věku, jmenoval se Vojta, a také on zatoužil trochu se porozhlédnout po světě.

Ve trojici jim opravdu bylo veselo. O peníze nouzi neměli, když je potřebovali, nabídli někde svoje svaly a svoji výkonnost a pokaždé odešli se štědrou odměnou. Zvláště, když v domě byla pěkná hospodyně, žádná z nich neodmítla náruč některého z mládenců. A byly případy, kdy se za jedinou noc dostalo na všechny tři.

Všem se tedy takové putování po světě zamlouvalo, protože jídla bylo dost a lásky taky, kromě toho nemuseli myslet na následky, protože i kdyby nějaké byly, kdo by je ve světě hledal?

Takhle zvesela a bezstarostně prošli kus země, až dorazili do sídelního města. Ubytovali se v hostinci blízko zámku, protože měli v úmyslu druhý den žádat o službu právě tam. Už totiž poznali kde co, jen v zámku ještě nepracovali. Když se po večeři ptali hostinského, o jakou službu by měli žádat, ten jim svěřil prapodivnou historku.

„Král s královnou mají tři dcery, velmi půvabné, milé, narodily se rok po sobě, jsou jako schůdky. Jenomže se stalo hrozné neštěstí. Když

nejstarší z nich slavila osmnáctiny, v noci po oslavách zmizela a nikdo ji od té doby neviděl. Totéž se stalo za rok při narozeninách té prostřední a teď nedávno zmizela po svých narozeninách i ta nejmladší. Král s královnou jsou zoufalí, svět je přestal těšit a slíbili bohatou odměnu tomu, kdo by jejich dcery přivedl zpátky domů. A to ještě není všechno, když bude mít zájem, může si některou z dcer vybrat za ženu...”

„Pánové, to je něco pro nás, co říkáte?“ obrátil se Marek na své kamarády, a ti samozřejmě přikýkli.

„My jsme tři, princezny jsou tři, to je snad znamení osudu,“ pokračoval Marek, který ani v nejmenším nepochyboval o tom, že právě tohle je ten úkol, který ho nutil vyrazit za humna své rodné vsi.

Ostatní dva souhlasili, okamžitě se jim zalíbila představa, že se dobře ožení a do konce života už nebudou mít žádné starosti. Maximálně s tím, jak si ukrátit dlouhou chvíli nebo co dřív si nabrat z bohatě prostřeného stolu.

Takže vyrazili do zámku, aby se králi představili. Ten je nejenže přijal s otevřenou náručí, ale ještě je na cestu bohatě vybavil jídlem a všelijakými lahůdkami.

Mládenci se vydali hned další den brzy ráno na cestu, ale upřímně řečeno, ani jeden z nich netušil, jestli jdou správným směrem, a kam vůbec by měli jít.

„No co,“ pronesl k večeru ten, co dříve pracoval ve mlýně a jmenoval se Jakub, „když je nenajdeme, zase se toho tolik nestane. Budeme hledat, dokud všechny peníze neutratíme, a pak se podíváme po něčem jiném. Snaha byla, ne?“

Vojta, to byl ten, co dříve pracoval v truhlárně, s ním vřele souhlasil, ale Markovi se zdál takový přístup dost nezodpovědný:

„To bysme byli pěkní srabové, kdybychom to vzdali,“ uzavřel jejich debatu a zamířil rovnou za nosem, což bylo k hustému lesu. Tam zabodl do země svoji železnou hůl, kterou mu ukoval táta, a k ní přivázal píšťalku, co měl na krku. Pak navrhl, že každý z nich se vydá jiným směrem a kdo něco zajímavého uvidí, tak se k holi vrátí, zapíše na píšťalku a ostatní tak přivolá.

Netrvalo to moc dlouho a ozval se pískot. Pískal Vojta, a když kamarádi přiběhli, tak jim vyprávěl, že došel k jeskyni, ve které je stůl, na stole prostřeno pro tři a ještě tam jsou tři rozestlané postele. Tak se tam okamžitě vypravili a všechno byla pravda. Jeskyně uvnitř vypadala jako selské stavení, dokonce i pec a komínem. Bylo vidět, že si to někdo zařídil k celkem pohodlnému životu. A tak si posloužili, dobře se najedli i napili, a pak se hned uložili, protože je po tom dlouhém putování pořádně bolely nohy.

Když se ráno probudili, pěkně jim kručelo v břiše, jenomže další jídlo se v jeskyni neobjevilo.

„No nevádi, půjdeme do lesa něco ulovit,“ řekl praktický Marek a hned se zvedl. Ale pak se zarazil a navrhl, aby jeden z nich zůstal v jeskyni, rozdělal zatím krb, ohřál vodu, aby se pak mohli hned pustit do vaření. Jako první zůstal v jeskyni Vojta a docela mu to přišlo vhod, protože se mu vůbec nechtělo lítat někde po lese a shánět něco k snědku.

Oheň měl rozdělaný v mžiku, věděl totiž, jak na to, dal nad něj kotlík s vodou a chtěl se natáhnout. Ale sotva dolehl, objevila se v jes-

kyni droboučká dívka se záplavou krásných zlatých vlasů. Byla skoro průhledná, mile se usmívala a hned se k Vojtovi měla.

„To je skvělé, že se tady objevil někdo takový, jako jsi ty,“ řekla a vlezla si k Vojtovi do postele. „Jsem tady pořád tak sama, pomiluj se se mnou...“

Vojtovi to znělo jako andělské vábení. Domyslel si, že ta dívka je asi víla a upřímně řečeno, hrozně ho zajímalo, jaké to s ní bude. Tak na nic nečekal, rozepnul si kalhoty, víle vykasal zelenou sukni a překvapilo ho, že je to s ní stejné, jako s dcerou truhláře, která ho občas navštěvovala v jeho komůrce v truhlárně. Ale rozdíl tu přece byl, víla ho nechtěla jen tak pustit, a sotva se Vojta trochu vydýchal, žádala od něho další milování. Zahanbit se nenechal, ale po dvou hodinách toho měl tak akorát dost. Ale víla asi taky, protože chtěla něco k snědku.

„Nic tady není, čekám na kamarády, co přinesou z lovu...“ Víla ale čekat nehodlala, a navíc věděla něco, o čem Vojta neměl ani tušení.

„Vlez do komína, tam visí kus masa, dáme si...“

Vojta do komína nahlédl a opravdu tam uviděl pořádný kus nádherně uzeného a voňavého masa. Hned popadl žebřík, který ležel vedle, a do komína vlezl. Když však byl nahoře, víla mu žebřík podtrhla, a on spadl na zem.

Kamarádi se za chvíli vrátili, byli rozveselení, protože měli nejen dva bažanty a králíka, ale také pěknou hromádku hříbků a k tomu spoustu borůvek a malin.

Lekli se, když viděli ležet Vojtu pod komínem, ale Marek našťestí věděl, co dělat s člověkem v bezvědomí a přivedl kamaráda brzy

zase k životu. V kovárně také občas došlo k úrazu, a tak ho táta naučil dávat umělé dýchání a ošetřovat rány.

Vojtovi bylo trochu trapně, a tak kamarádům neřekl nic ani o mase v komíně, ani o víle, kterou asi desetkrát pomiloval a ona se mu pak takhle nepěkně odměnila. Naštěstí nad dobrou houbovou polévkou a pečeným masem ho všechny chmurné myšlenky rychle přešly. Protože se venku rozpršelo, usoudili, že v jeskyni ještě přespí a ráno budou v cestě pokračovat.

Druhý den to bylo navlas stejné, zase se probudili hladoví jako vlci, a tak se rozhodli, že si nejdřív uloví něco k snědku, posbírají nějaké lesní plody a podívají se po houbách. Tentokrát dostal oheň a vodu na starost Jakub.

Když druzí dva odešli, rozdělal Jakub oheň a postavil na něj kotlík s vodou, to aby bylo na polévku, a když oheň plápolal a on se chtěl ještě trochu prospat, objevila se v jeskyni krásná drobná dívka s vlasy zlatými jako sluneční paprsky.

„Co tady děláš?“ užasl Jakub. A krásná dívka mu řekla, že je víla a přišla se s ním pomilovat, protože v jejich lese je o mládence k světu velká nouze. Jakub se dvakrát pobízet nenechal. Už dlouho nic takového nedělal a jeho svalnatá náruč přímo žádala, aby mohla sevřít ženu. A jelikož před ním stála opravdu pěkná dívka, tělo se okamžitě probudilo a než stačila víla cokoli říct, byla s Jakubem v posteli. Jakubovi se to náramně líbilo, protože pod svými dlouhými šaty neměla dívka na sobě vůbec nic, a když jí šaty svlékl, nemohl se vynadívat na její ladné křivky.

„To je něco jiného než s mlynářkou,“ pochvaloval si v duchu a sotva se domíloval jednou, zachtělo se mu udělat to znova. Víla nic nenamítala, vypadala velmi spokojeně a Jakuba napadlo, že by bylo nejlepší, kdyby kluci šli osvobozovat sami a on by zůstal v jeskyni s vílou napořád.

„Mám hlad,“ vytrhla ho víla z přemýšlení. Stejně jako Vojta včera jí Jakub vysvětloval, že zatím nic k jídlu nemá, ale až se vrátí kamarádi, hned to bude lepší.

„Nemusíme čekat, v komíně je spousta vynikajícího uzeného masa,“ řekla mu víla a za chvíli už Jakub lezl po žebříku. Ale dopadl stejně jako jeho kamarád včera. Víla mu žebřík podtrhla, Jakub spadl dolů a zůstal tam bez hnutí ležet.

Když se kamarádi vrátili s uloveným divočákem, Jakub ležel pod komínem, ohniště vyhaslé a voda ve vědru studená. Marek zase kamaráda přivedl k životu, ale bylo mu to velmi divné. Od Vojty a Jakuba se ale nedozvěděl vůbec nic, bylo jim prostě oběma trapné, že se dali takovou mrňavou a průhlednou holkou napálit.

Zase se najedli k prasknutí a řekli si, že tedy v jeskyni zůstanou ještě do dalšího dne, ale pak už opravdu půjdou plnit svůj úkol. Ráno ale zůstal v jeskyni Marek, protože mu připadalo spravedlivé, aby se střídali. Sotva rozdělal oheň a postavil na něj vodu v kotlíku, objevila se nádherná víla se zlatými vlasy.

„Dlouho jsem se nemílovala,“ řekla mazlivě, ale Marek o ni neměl zájem. Nebyl na takové křehotinky stavěný, měl rád pořádné ženské a takové tintítko mu vůbec nic neříkalo.

„A proč to říkáš mně?“ zeptal se jí. To vílu očividně zarazilo, a tak se začala snažit. Vlnila se, Marka hladila, chtěla se líbat, ale on ji od sebe stále jen odstrkoval. Když si ale nedala pokoj, chytil ji za její zlaté vlasy a chtěl jí ukázat cestu z jeskyně, jenomže vlasy mu zůstaly v ruce a krásná víla se proměnila v ohydnou babiznu, která v tu ránu zmizela.

Když se kamarádi vrátili z lesa, ukázal jim Marek vlasy a vyčetl jim, že mu nic neřekli. Tak mu oba svoje zážitky vyprávěli a Marek bezděky při jejich vyprávění zlaté vlasy pohlídl. V tu ránu stála ohydná baba v jeskyni a krotce se ptala:

„Jaké máš přání, pane?“

Marek zajásal, došlo mu, jaký poklad získal, a tak se babizny zeptal, kde s kamarády najde ztracené dcery pana krále.

Babizna mu prozradila, že dcery unesl drak, který je vězní ve svém podzemním království a vchod do něho je nedaleko.

„Ostatně proto jste došli až sem, jste takřka u cíle,“ zaskřehotala baba a dovedla mládence k díře do země, která se nacházela hned vedle jeskyně. Díra však byla hluboká, přehluboká, a tak Marek ještě babizně uložil, aby jim obstarala silný provaz. V tu ránu mu baba provaz podala, a když viděla, že nic dalšího od ní mládenci nepotřebují, prozradila ještě, že královské dcery hlídají dva lvi, které je potřeba oslepit. Podala Markovi hořící svíci, která je zaručeně na chvíli oslepí a pak mu ještě poradila, aby lvy poté svou železnou holí omráčil a rychle vyvedl princezny.

„Ale musíte být jako myšky, aby se drak neprobudil, jinak je s vámi zle...“ dodala babizna a zmizela.

Marek se hned začal spouštět do díry, kamarádům ještě řekl, že až bude s princeznami dole, zatáhá za provaz a oni je postupně vytáhnou ven.

Všechno bylo tak, jak babizna řekla. Před podzemním zámkem hlídali dva lvi, Marek jim posvítil do očí a poté je omráčil. Vše šlo jako po másle, lvi nevydali ani hlásku, Marek se dostal dovnitř a hned v první místnosti uviděl dvě velmi krásné dívky. Bylo mu jasné, že jsou to princezny, a když se jich ptal po jejich třetí sestře, jen pokrčily rameny. Marek se vyděsil při představě, že ta třetí se, chuděra, už asi stala drakovou snídaní, ale neztrácel zbytečnými úvahami čas. Vyzval dívky, aby ho následovaly, a potichu je dovedl ze zámku k provazu, který vedl ven za sluncem a za normálním životem.

Nejdřív přivázal k provazu jednu dívku, po ní druhou, a když chtěl uvázat sám sebe, opět se vedle něho objevila ohyzdná babizna.

„Uvaž nejdřív na provaz svoji hůl, aby to kamarádi neměli tak těžké,“ navrhla mu. Markovi to připadalo velmi logické, a tak ji poslechl. Přivázal hůl, dal kamarádům znamení a hůl začala stoupat nahoru. Ale těsně před otvorem do země se hůl zastavila a pak se zřítila dolů.

„To jsou ale hajzlové,“ ulevil si Marek, kterému bylo všechno jasné. Když kamarádi zjistili, že princezny jsou jenom dvě, nechtěl ani jeden z nich zůstat na ocet. Štvalo ho to ukrutně, ale nemohl s tím nic dělat. Byl hluboko v podzemí, provaz mu ležel u nohou a cesta ven žádná jiná nebyla.

„Co teď?“ zeptal se ohyzdné babice, která mu už ale nepřipadala jako nepřítel, vždyť mu prokázala hodně dobrých služeb.

„Teď musíš zabít draka, protože pak zmizí kletba nad tímto podzemním královstvím a stane se z něho docela stejná země, jako jsou ty, které znáš.“ Poradila Markovi, aby drakovi skočil na záda, on se vznese, protože ho bude chtít shodit, a až s ním poletí nad mořem, ať použije svíci a draka oslepí. Ten ztratí orientaci a utopí se.

„Doufám, že umíš plavat?“ zeptala se babizna starostlivě. Když Marek přikývl, dala mu prsten, který měl místo kamene podobiznu krásné dívky.

„Tohle je tvoje nevěsta a najdeš ji v tomto zámku, který už ale nebude v podzemí,“ dodala babizna a pobídla Marka, aby se vydal za drakem.

Všechno bylo přesně tak, jak řekla. Vyskočil na draka, ten se probudil, vyletěl do povětří, a když letěli nad mořem, dal mu Marek před oči svíci, drak se vylekal a zřít se do vody. Marek doplaval ke břehu a šel hledat zámek, kde na něho měla čekat nevěsta.

Našel ho celkem rychle, protože si dobře zapamatoval, jak vypadal v podzemí. Jen ho překvapilo, jak je v slunečním jasu nádherný a mnohem větší. Nechal se tam ohlásit, a když se strážé zdráhaly dovést ho k princezně, dal jim prsten, aby ho paní zámku předali. V mžiku příběhla k zámecké bráně překrásná dívka, která padla Markovi kolem krku. Ten byl naprosto v šoku, protože ji nikdy předtím neviděl a okamžitě ho okouzila svojí krásou, půvabem a zvláštním jasnem v očích. Ani nehlesl, když ho dívka vzala za ruku a vedla dovnitř do zámku. Tam mu vysvětlila, že je třetí princeznou, která byla

zakletá v neřestnou vílu a poté v ohyzdnou babiznu a čekala na svého vysvoboditele.

„A teď už budeme stále spolu,“ pošeptala Markovi a ten na nic nečekal a pevně ji objal. I když byl unavený a v žaludku mu kručelo, všechno šlo stranou. Jeho mládí a jeho síla překřičely žaludek i únavu a toužily po jediném – objímat se s tou nádhernou dívkou, která se k němu také ze všech sil tiskla. Oběma se společně zatočila hlava a ani je nenapadlo, že by měli použít postel plnou měkkých peřin. To až poté, kdy se pomilovali na koberci a v saloně a chtěli si to zopakovat, usoudili, že v posteli to bude příjemnější. A bylo jim v té posteli příjemně několik dní a nocí, jen s malými přestávkami, kdy si dali něco dobrého k jídlu a k pití. Byli by tak zůstali mnohem déle, ale oba byli odpovědní a věděli, že o sobě musí dát vědět královským rodičům a sestrám. Marek také chtěl vyčinit svým kamarádům, že se k němu tak hnusně chovali, ale i když měl zpočátku v úmyslu je nějak krutě potrestat, po mnoha a mnoha milováních se třetí princeznou se mu všechny pomstychtivé myšlenky z hlavy vykouřily.

„Kdo ví, co s nimi je,“ říkal si, když se svou krásnou princeznou seděl v kočáře a mířil k jejímu rodnému zámku. Tam našli princezniny sestry jako spokojené mladé paní, které už měly po svatbě se svými udatnými vysvoboditeli a stejně jako třetí princezna trávily nejvíce času ve svých královských ložnicích.

Jakub a Vojta se k smrti vyděsili, když uviděli na nádvoří Marka. Horečně začali hledat východ ze zámku, protože se obávali nejhoršího. Ale Marek jim stoupl do cesty a ujistil je, že je vše odpuštěno,